

S. P.:

Nepremišljenost.

va kamenita mostova sta v vasi Š. na Dolenjskem preko železniškega tira. Nekega dne se otroci usipljejo iz šole, ko dolgi vlak prihaja po progi do mostu in drči pod njim dalje. „Halo,“ zavpije deklica nekaj korakov pred mostom, „pojđimo gledat na most!“ „Čakaj,“ reče deček, „jaz pobrem cestni kamen in ga spustim tja dol na vozove.“

„Jaz tudi,“ reče drugi in tretji nepremišljeno.

Kamenje je sedaj pokalo po strehah vozov kakor toča, da je kar bobnelo. Otroci so imeli veliko smeha in zabave, a le kratko časa.

Vlak je odšel naprej, a otroci domov, misleč, da je vse pri kraju. Še sanjalo se jim ni, da pride kaj iz tega.

Železniški izprevoznik je naznanil na bližnji postaji orožnikom, kaj se je zgodilo nad vlakom v Š. Drugi dan že pride orožnik v vas Vrh in povprašuje od hiše do hiše, kdo je včeraj iz šole grede metal kamenje z mostu na mimo drdrajoči vlak. Vse si je orožnik zapisal.

Ni še bilo osem dni, pa dobe starši onih štirih otrok pozive, da naj pridejo ta in ta dan s svojimi otroki k c. kr. okrajnemu sodišču na odgovor. Oj, kako huda sta bila oče in mati! Eden teh otrok je bil namazan z leskovim oljem. Roditelja sta bila pač lahko vznevoljena, ker sta imela potne stroške k sodišču in sta porabila mnogo časa.

Gospod sodnik jih je za to pot dobro oštel in jim zapretil, da ne smejo nikdar več kaj takega storiti. Vsak teh otrok mu je moral roko podati v znamenje, da je kakor prisegel, da kaj takega ne bo več storil.

Mislite si morda, da je bilo sedaj temu konec. Ne! Šolski voditelj dobi uradni dopis od c. kr. varstvenega sodišča, da naj sporoči, niso li ti in ti otroci zreli za sprejem v poboljševalni zavod na Rakovnik pri Ljubljani?

Šolski voditelj jih je vpričo vse šole strogo pokaral in vsakega po eno uro zaprl, da so premišljali storjeno dejanje.

Zdaj je nastopila za otroke še večja sramota kakor je bila ona, ko je orožnik hodil za njimi po vasi Vrhu, ker sedaj je zvedela učinek tudi vsa šolska okolica. Vsi so nekaj časa govorili o tem.

